

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΒΙΣΜΑΡΚ ΩΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ.

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΥΠΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ
ΘΕΩΡΟΥΜΕΝΟΣ.

Μέχρι τινός εποχής, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Βίσμαρκ ἐνυμφεύθη δὲν ἔδειχνε κανέν σημεῖον τοῦ μέλλοντος μεγαλείου ἢ τῶν θρησκευτικῶν του φρονημάτων.

Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γοττίγγης ἦτο διάσημος καὶ ἐπιτυχὴς μονομάχος, μονομαχῆσας 28 φορές χωρὶς νὰ πληγωθῇ εἰμὴ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ τότε οὐχὶ ἀπὸ τὸν ἀντίπαλόν του, ἀλλ' ἀπὸ δι' ἐνός τὸ μέρος τῆς σπάθης του, τὸ ὁποῖον ἀποκοπὲν τῶν κτυπημάτων του, τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τῷ ἐπροξένησε πληγὴν, τῆς ὁποίας ἡ οὐλὴ φαίνεται ἀκόμη ἐπὶ τῆς σιαγόνας του.

Ὅταν ἀπεσύρθη εἰς Πομερανίην διὰ νὰ ἐπιστατήσῃ ἐν κτῆμα τοῦ πατρὸς του, ἐγένετο γνωστός ὑπὸ τὸ ὄνομα, *λυσσασμένος Βίσμαρκ!* καὶ ἦτο ὁ τρόμος ὅλης τῆς περιχώρου!

Μὲ ὅλας ταύτας τὰς νεανικὰς παρεκτροπὰς

τοῦ ὁ Βίσμαρκ ἦτο ἐπιμελὴς μαθητὴς—ἐμελέτησε τὸν Σπινόζαν μὲ πολλὴν προσοχὴν, ἐξέμαθε ἐντελῶς τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικὴν καὶ διεύθυνε τὸ κτῆμα τοῦ πατρὸς του μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Τὸ 1847 ἐνυμφεύθη κόρην ἀνήκουσαν εἰς εὐσεβῆ οἰκογένειαν, καταγομένην ἐκ τῶν Μοραβιανῶν ἀδελφῶν, ἐκκλησίαν Εὐαγγελικὴν. Ὅταν ὁ πατὴρ τῆς ἔμαθε, ὅτι ἡ μονογενὴς του θυγάτηρ ἠρωτεύετο τὸν ἄγριον αὐτῶν γείτονα, ἡσθάνθη ὥς νὰ ἐκτυπήθῃ ὑπὸ κεραυνοῦ, ἀλλὰ κανέν ἐμπόδιον δὲν παρενέβαλεν εἰς τοὺς γάμους τῆς.

Ἀφοῦ ὁμως ἐνυμφεύθη ὁ Βίσμαρκ κατέστη ἔνθερμος χριστιανός. Ἡ ἐνεργητικότης τῆς φύσεώς του, ἥτις πρότερον ἐξεδηλοῦτο εἰς βιαιοπραγίας, τώρα ἔλαβεν ἄλλην ῥοπήν, καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἐξελέχθη μέλος τῆς Γενικῆς Διαιτέας τῆς Ἐπαρχίας του.

Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔγραφε πρὸς τὴν σύζυγόν του, καταφαίνεται, ὅτι ἡ ἀπιστία, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμ-

πνεύσει καὶ οὗτος κατὰ τὴν νεότητά του, δὲν εἶχε ρίψει βαθεῖαν ρίζαν εἰς τὴν καρδίαν του.

Ἐπισκεφθεὶς ποτὲ τὸ Βισβάδεν, τὸν τόπον τῶν νεανικῶν ἀνοησιῶν του, ῥῆσθάνθη λύπην εἰς τὴν ἐνθύμῳ αὐτῶν, ἐπιστρέψας δὲ οἶκαδε εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του τὰ ἐξῆς—«Πολλὰκις εἰκοσαετῆς ἐκένωνον τὸ φλασκίον τοῦτο πλήρες ἀφριζούσης μπύρας. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ μὲ ἐνισχύῃ τοῦ λοιποῦ μὲ τὸ καθαρὸν του νέκταρ!»

Ἐκτοτε δὲ ὁλόκληρος ἡ ζωὴ του μετεβλήθη. Ὅ,τι πρότερον ἐθεώρει μέγα, ἤδη τῷ ἐφαίνετο μικρὸν καὶ μηδαμινόν.

Γράφων ποτὲ εἰς τινὰ φίλον του ἔλεγεν—«Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς λογικὸς ἄνθρωπος, ὅστις συλλογίζεται καὶ κρίνει περὶ ἐαυτοῦ, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει τὸν Θεόν ἢ προτιμᾷ νὰ μὴ τὸν γνωρίσῃ, δύναται νὰ ζῇ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἰδίας ἐαυτοῦ περιφρονήσεως καὶ ἐξουθενώσεως. Ἐὰν εἶχον νὰ ζήσω τώρα, ὡς ἔζων τότε, χωρὶς Θεοῦ, χωρὶς σοῦ, χωρὶς τῶν τέκνων μας, τίποτε δὲν θὰ μὲ ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ θέσω τέλος εἰς τὴν τοιαύτην ἀθλίαν ζωὴν μου. Καὶ ὅμως οἱ περισσότεροι τῶν συμμαθητῶν καὶ φίλων μου εἶναι τοῦ εἶδους τούτου καὶ ἐντούτοις ζῶσιν!»

Ἐπιστολὴν τις, τὴν ὁποίαν ἔγραψε πρὸς τὸν γυναικάδελφόν του εἰς τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του, εἶναι πλήρως χριστιανικῆς ὑποταγῆς καὶ ἐλπίδος. Ἀναγνωρίζει δὲ ἐν αὐτῇ ὁ Βίσμαρκ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀβοήθητος, ὅταν ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ τὸν βοηθήσῃ· τελειώνει δὲ τὴν ἐπιστολὴν γράφων ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσηλούμεθα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, οὐδὲ νὰ τὸν θεωρῶμεν ὡς παντοτεινὴν κατοικίαν μας.

Ὁ διάσημος Καρλάυλος ἐθεώρει τὸν Βίσμαρκ ὡς τὴν ὑψίστην ἰσχὺν ἐν Εὐρώπῃ, ἀλλ' ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ δεικνύει, ὅτι εἶναι ἐπίσης πρᾶος ὡς εἶναι ἰσχυρός.

Ὁ Βίσμαρκ κηρύττει ἀνενδοιάστως ὅτι ἄνευ τῆς πίστεως του δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ διατηρηθῇ ὑπὸ ὑπὸ τὸ βάρος τόσων κόπων καὶ ἐνοχλήσεων, αἵτινες καθ' ἑκάστην τὸν ἐπιβαρύνουσιν.

Διαρκούντος τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου, ὁ Βίσμαρκ, ὅτε διέτριβεν ἐν Φερριέρα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ρόσχλινδ, ὁμίλων μετὰ τοῦ Δόκτορος Βουσχίου ἐξέφρασε τοὺς ἀξιωματικῶν τοῦτους λόγους—«Ἐὰν δὲν ἦμην ἀληθὲς χριστιανός, δὲν θὰ ἔμενον οὐδεμίαν ὥραν εἰς τὴν θέσιν μου. Ἐὰν δὲν ἐπιστηριζόμην εἰς τὸν Θεόν μου, δὲν θὰ ἤλπιζον τόσον ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας τοῦ κόσμου τούτου. Ἐννοεῖται ὅτι ἔπρεπε νὰ φροντίσω διὰ τὰ πρὸς τοῦ ζῆν, καὶ θὰ κατεῖχον ἀρχετὰ καλὴν θέσιν, —ἀλλὰ... δὲν θὰ ἐσκοτιζόμην τοσοῦτον, οὐδὲ

θὰ εἰργαζόμην ἀδιακόπως ὅπως ἤδη πράττω, ἐθέτων ἐαυτὸν εἰς ποικίλας ταραχὰς καὶ ἐνοχλήσεις, ἐὰν δὲν εἶχον τὴν συναίσθησιν, ὅτι πρέπει νὰ πράξω τὸ καθήκον μου χάριν τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν δὲν ἐπίστευον ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε προωρισμένον τὸ Γερμανικὸν ἔθνος διὰ τι καλὸν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, θὰ παρητούμην διὰ μιᾶς τῆς διπλωματίας, ἢ δὲν θὰ τὴν ἀνεδεχόμην ποσῶς. Βαθμοὶ καὶ ἀξιώματα οὐδεμίαν ἔχουσι δι' ἐμέ ἐλκυστικότητα. Τὴν σταθερότητα, τὴν ὁποίαν δεικνύω ἐπὶ τόσα ἔτη ἐναντίων ἀπείρων ἐναντιοτήτων καὶ ἀποπημάτων ὀφείλω εἰς τὴν σταθερὰν πίστιν μου. Ἀφαιρέσον ἀπ' ἐμοῦ τὴν πίστιν ταύτην καὶ θὰ ἀφαιρέσης δυνάμεις εἰς τὴν πάτριον γῆν. Ἐὰν δὲν ἦμην καλὸς καὶ πιστὸς χριστιανός, ἐὰν δὲν εἶχον τὴν ὑπερφυσικὴν βάσιν τῆς θρησκείας, ἡ Γερμανία ποτὲ δὲν θὰ εἶχε τοιοῦτον Καγκελλάριον!»

Εἰς τὴν αὐτὴν, ἀντὶ τούτου δηλ. *τὴν πίστιν*, ὁ Βίσμαρκ ἀποδίδει τὸ ἰσχυρὸν συναίσθημα τοῦ καθήκοντος, τὸ ὁποῖον ἐπικρατεῖ μεταξὺ τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ. «Τὸ αἶσθημα τοῦτο, λέγει, ἐπικρατεῖ εἰς ὅλον τὸν στρατὸν, εἰς ὅλας τὰς τάξεις τοῦ Γερμανικοῦ ἔθνους. Ὁ ἀπλὸς στρατιώτης συγκατατίθεται νὰ φονεuthῇ μόνος εἰς τὸ σκότος, ὅταν τὸ καθήκον του ἀπαιτεῖ παρ' αὐτοῦ νὰ τεθῇ εἰς τοιαύτην ἐπικίνδυνον θέσιν. «Ὁ Γερμανὸς στρατιώτης,—εἶπεν ὁ Βίσμαρκ,—γνωρίζει ὅτι ὑπάρχει Εἰς, ὅστις τὸν βλέπει, καὶ ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς του δὲν δύναται νὰ τὸν ἴδῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἐκτελεῖ ἀκριβῶς καὶ εὐσταθῶς τὸ καθήκον του!»

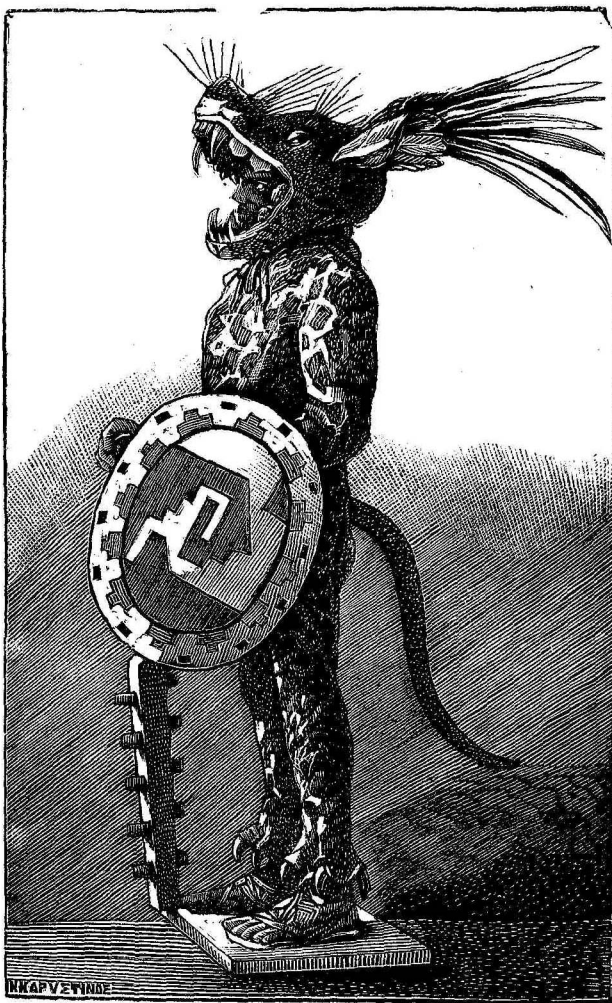
Εἰς τὸν Βίσμαρκ φαίνεται ἀκατανόητον πῶς ἄνθρωποι δύνανται νὰ ζῶσιν ἐν ὁμονοίᾳ ἄνευ πίστεως εἰς τὴν θείαν ἀποκάλυψιν—τὴν Ἀγίαν Γραφήν—τὴν μέλλουσαν ζωὴν εἰς Θεόν, ὅστις ἀγαπᾷ τὸ καλὸν καὶ θὰ κρίνῃ ἐπὶ τέλος τὸν κόσμον.

Ἡ *θρησκεία* μὲ τὸν Βίσμαρκ εἶναι *τὸ μόνον θεμέλιον τοῦ καθήκοντος*, τῆς τάξεως, πάντων ὅσα συγκρατοῦσι τὴν κοινωνίαν καὶ πάντων ὅσα κάμνουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὰ κοινῶς ἔργα των. Τὰ ἔθνη εἶναι ὑπόχρεα κατὰ τὸν Βίσμαρκ, νὰ μεταχειρίζωνται τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν των συμφῶνως πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀποκαλύπτεται εἰς τὸ Εὐαγγέλιον· ἄνευ δὲ τῆς θρησκευτικῆς βάσεως δὲν θὰ δυνηθῶσιν νὰ ἀντισταθῶσι κατὰ τοῦ *κοινωνισμού*. Ἡ λόγχη μόνον παρεμβάλλει μεταξὺ τῶν κακούργων καὶ τῶν φιλησύχων πολιτῶν, ἐν ᾗ ἡ ἀπιστία ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τὴν πίστιν του. Ἡ νομοθεσία ἥτις ἐξαρτᾷ τὴν δημοτικὴν ὑπαρξιν ἐκ τῆς πίστεως εἰς πᾶσαν περίστασιν τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἰδανικὴ νομοθεσία τοῦ Βίσμαρκ καὶ ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως τοιαύτης νομοθεσίας ἀγωνίζεται καὶ μοχθεῖ.

“Όταν ὁ Βίσμαρκ ἔσπευδε νὰ ἀνταμώσῃ τὸν αὐτοκράτορα Ναπολέοντα Γ'. ἐν Σεδάν, ὅλα τὰ πράγματα ἔκειντο εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐν ἀταξίᾳ. Μεταξὺ αὐτῶν ἐπὶ τοῦ πατώματος εὕρισκετο καὶ μικρόν τι βιβλίον περιέχον ἐδάφια ἐκ τῆς Γραφῆς διὰ καθημερινὴν χρῆσιν, φέρον τὸν τίτλον «καθημερινὰ ἀναγνωκτικὰ διὰ τοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς.» Ἐκ τούτου συνείθιζεν ὁ Βίσμαρκ νὰ ἀναγινώσκῃ πᾶσαν ἐσπέραν.

Ὁ Βίσμαρκ εἶναι προσέτι ἀκριβὴς τηρητὴς τῆς Κυριακῆς. — “Ὅλοι δὲ οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ κτήματά του εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ἀναπαύωνται τὴν Κυριακὴν.

Τοιοῦτος ὁ μέγας διπλωμάτης τοῦ αἰῶνός μας τὸ δὲ μυστικόν τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἐπιτυχίας του εἶναι ἐντὸς τῆς συλλήψεως ὅλων — εἶναι ἡ εὐσέβεια, ἥτις κατὰ τὸν Ἀπόστολον εἶναι χρήσιμος εἰς ὅλους, δίδουσα ὑπόσχεσιν τῆς παρούσης ζωῆς καὶ τῆς μελλούσης.

ΜΕΣΙΚΑΝΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ.

ΚΑΙ ΤΡΙΤΗ ΣΥΡΡΑΓΞ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΛΠΕΙΣ.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Εφ. τῶν Παιδῶν» γνωρίζουν, ἀπὸ διαφόρους εἰδήσεις δημοσιευθείσας εἰς αὐτήν, ὅτι εἰς τὰ ὄρη τῶν Ἀλπεων κατασκευάσθησαν μέχρι τοῦδε δύο σύρραγξες, δηλ. ὅσαι ἱκαναὶ νὰ χωρέσουν ἀμαξοστοιχίαν σιδηροδρόμου διερχομένην διὰ μέσου αὐτῶν. Ἡ

μία εἶναι ἡ τοῦ ὄρους Σενῆ καὶ ἡ ἄλλη τοῦ Ἀγίου Γοτθάρδου· ἡ πρώτη ἐνώνει τὴν Ἰταλίαν μετὴν Γαλλίαν, ἡ δευτέρα τὴν Ἰταλίαν μετὴν Ἑλβετίαν. Ἐντὸς ὀλίγου ἄρχονται αἱ ἐργασίαι πρὸς κατασκευὴν τρίτης σύρραγξος, τῆς Ἀρλβεργείου, ἥτις ἐνώνει τὴν Ἰταλίαν μετὴν Αὐστριακὴν Τυρολίαν.

Ἡ πρώτη ἔχει μῆκος $7\frac{1}{4}$ μιλίων, καίται δὲ